

Arrest

nr. 138 564 van 16 februari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
 2. X
 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X
 3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, en X, die eveneens verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 17 september 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 juli 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die loco advocaat Mr. K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 20 mei 2014 een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Op 27 juni 2014 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.2. Op 22 mei 2014 dienden verzoekers een aanvraag in om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.3. Op 1 juli 2014 werd een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod genomen, betekend aan verzoekers partij op 15 juli 2014.

1.4. Op 30 juli 2014 werd de op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ingediende aanvraag onontvankelijk verklaard.

Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is :

“Aan betrokkenen werd op 01.07.2014 een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven gepaard gaande met inreisverbod voor driejaar, aan hen betekend op 15.07.2014. Hierdoor worden zij gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten en verboden het opnieuw te betreden gedurende drie jaar. Daar dit inreisverbod nog steeds van kracht is hebben betrokkenen aldus niet het recht zich op het Belgische grondgebied te bevinden. Om deze reden kunnen de aangehaalde elementen (m.n. dat zij gediscrimineerd zouden worden als Roma, dat zij reeds geloofwaardige pogingen ondernomen zouden hebben, dat zij werkbereid zouden zijn, dat zij duurzaam lokaal verankerd zouden zijn, dat zij Nederlands zouden leren en dat er geen gevaar voor de openbare orde zou zijn) niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen (met name: dat mijnheer zou lijden aan ernstige psychiatrische stoornissen) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van

Reden(en):

17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Bovendien dienen wij op te merken dat de door betrokkenen ingediende aanvraag 9ter d.d. 20.05.2014 onontvankelijk werd verklaard op 27.06.2014, aan betrokkenen betekend op 15.07.2014.”

1.5. Samen met de eerste bestreden beslissing werd op 30 juli 2014 ten aanzien van eerste en tweede verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten genomen, dat ten aanzien van elk van hen steunt op de volgende motivering:

“ BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

X Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is zij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: Betrokkene toont niet aan sedert wanneer [hij/zij] het Schengengrondgebied heeft betreden. Uit niets blijkt dat betrokkene in tussentijd het Schengengrondgebied heeft verlaten.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen verminderd omdat:

X 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 01.07.2014, aan betrokkene betekend op 15.07.2014”

Dit zijn de tweede en de derde bestreden beslissingen.

2. Met betrekking tot de eerste bestreden beslissing

2.1. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. 4 Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure). Uit de vaste rechtspraak van de Raad van State (zie o.a. RvS 31 maart 1994, nr. 46.816) blijkt dat het belang actueel dient te zijn en dus voorhanden moet zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep, als op het tijdstip dat de Raad uitspraak dient te doen.

Of er nog sprake is van een actueel belang is een aangelegenheid die de Raad ambtshalve dient te onderzoeken.

De beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, vermeldt: *“Aan betrokkene werd op 01.07.2014 een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven, gepaard gaande met inreisverbod voor drie jaar, aan hen betekend op 15.07.2014. Hierdoor worden zij gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten en verboden het opnieuw te betreden gedurende drie jaar. Daar dit inreisverbod nog steeds van kracht is, hebben betrokkenen aldus niet het recht zich op het Belgische grondgebied te bevinden.”* Dat verzoekers onder een definitief inreisverbod staat dat noch opgeheven noch ingetrokken werd, vindt steun in het administratief dossier. Het wordt door verzoekers ook niet ontkend ter terechtzitting.

Artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet definieert een inreisverbod als volgt: *“de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden (...)”*.

2.2. Artikel 74/11, § 3 van de vreemdelingenwet voorziet verder:

“§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

2.3. Uit de voornoemde bepalingen volgt dus dat het inreisverbod in werking treedt met de betekening ervan en dat vanaf die datum aan de adressaat – voor de in het inreisverbod vermelde termijn – niet enkel de toegang tot het grondgebied, maar ook het verblijf op het grondgebied van het Rijk wordt verboden.

2.4. Enkel het toekennen van de internationale bescherming (artt. 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet) of een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan dit verbod buiten werking stellen. Nu artikel 74/11, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet er niet in voorziet dat het toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zou kunnen ingaan tegen het inreisverbod en zulks ook niet uit blijkt de overige bepalingen van de vreemdelingenwet en nu artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat het inreisverbod gedurende zijn geldingsduur een verbod behelst om op het grondgebied te verblijven, dient te worden besloten dat aan de vreemdeling die valt onder een geldend inreisverbod geen verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de voormelde wet kan worden toegekend tot op het ogenblik dat de duur van het inreisverbod is verlopen of tot aan een eventuele schorsing, vernietiging, opheffing of intrekking ervan (zie *mutatis mutandis*: RvS 9 maart 2012, nr. 218.401).

2.5. In voorliggend geval trad het inreisverbod dat verzoekers werd opgelegd in werking op 15 juli 2014. Dit inreisverbod is thans definitief in die zin dat de verzoekers er geen rechtsmiddel meer tegen kunnen aanwenden. Uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt bovendien niet dat dit inreisverbod door het bevoegde bestuur zou zijn opgeheven, opgeschort of ingetrokken. Evenmin blijkt dat verzoekers daartoe bij het bestuur een aanvraag indienden conform artikel 74/12 van de vreemdelingenwet.

Overigens blijkt uit artikel 74/12 van de vreemdelingenwet dat de aanvraag tot opheffing of opschorting moet worden aangevraagd bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, en dat tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting de betrokken onderdaan van een derde land geen enkel recht heeft op toegang tot of verblijf in het Rijk.

2.6. Het blijkt dan ook dat verzoekers op het ogenblik dat zij het onderhavige beroep indienden onder de gelding vielen van een inreisverbod van drie jaar dat door de Raad niet is vernietigd of geschorst en waarvan ook niet blijkt dat het door het bevoegde bestuur is ingetrokken, opgeschort of opgeheven.

Nu de gelding van het aan verzoekers betekende inreisverbod van drie jaar verhindert dat hen een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt toegekend, rijst de vraag naar het nuttig effect een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. De Raad is van oordeel dat een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing er in de hierboven besproken omstandigheden enkel toe kan leiden dat de gemachtigde de aanvraag opnieuw onontvankelijk verklaart vermits deze aanvraag onverenigbaar is met het vigerende inreisverbod.

2.7. Gelet op bovenstaande dient te worden vastgesteld dat verzoekers het wettelijk vereiste belang ontberen bij huidig beroep. Een procedure op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet is erop gericht een verblijf in het Rijk te verkrijgen op grond van buitengewone omstandigheden die toelaten dat de aanvraag om verblijfsmachtiging in België wordt ingediend. Verzoekers, die onderhevig zijn aan een inreisverbod kunnen het Rijk echter niet binnenkomen en er *a fortiori* niet verblijven. Zij kunnen derhalve niet worden gemachtigd tot een verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, tenzij het inreisverbod niet langer geldt, omdat het verstreken, ingetrokken of opgeheven is, wat in casu niet het geval is.

2.8. In de mate dat wordt verwezen naar de schending van artikel 8 van het EVRM als een buitengewone omstandigheid die het indienen van een aanvraag om verblijfsmachtiging op Belgisch grondgebied rechtvaardigt, stelt de Raad evenwel vast dat verzoekers hebben nagelaten om tegen het inreisverbod, dat op dezelfde dag werd genomen als de bestreden beslissing en op dezelfde dag werd betekend, binnen de wettelijke beroepstermijn een rechtsmiddel aan te wenden. De raadsman licht niet toe waarom er geen beroep werd ingesteld tegen het inreisverbod.

Daarenboven staat het verzoekers vrij om overeenkomstig artikel 74/12 van de vreemdelingenwet, de opheffing of opschorting van het inreisverbod om humanitaire redenen aan te vragen via een gemotiveerde aanvraag ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn woon- of verblijfplaats in het buitenland. Nadat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, kan een aanvraag tot verblijfsmachtiging worden ingediend. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezinsleven van verzoekers niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100).

Het aanwenden van een aanvraag om verblijfsmachtiging als afwijking op het principe dat de opheffing van een inreisverbod in het herkomstland dient te worden aangevraagd, zou een uitholling betreffen van de keuze van de wetgever om uitdrukkelijk te voorzien in een afzonderlijk – en voorafgaand aan de verblijfsaanvraag – te volgen procedure in verband met de opheffing of opschorting van een inreisverbod zoals voorzien in artikel 74/12, §1 van de vreemdelingenwet. Een dergelijke aanvraag dient bovendien op expliciete wijze te gebeuren en niet impliciet door middel van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zo niet wordt elk nuttig effect aan de procedure voorzien in artikel 74/12 van de vreemdelingenwet ontnomen.

Gelet op de hoger besproken onmogelijkheid om tijdens de geldingsduur van het inreisverbod een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet toe te kennen waardoor ook na een gebeurlijke vernietiging de aanvraag opnieuw onontvankelijk moet worden verklaard, dient te worden vastgesteld dat verzoekers thans geen voordeel kunnen halen uit de eventuele vernietiging van de bestreden beslissing.

Verzoekers slagen er niet in aannemelijk te maken dat de door hen gevorderde vernietiging hen in de hierboven besproken omstandigheden tot voordeel kan strekken.

Het beroep is bijgevolg niet ontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

Het beroep is onontvankelijk voor zover het gericht is ten aanzien van de eerste bestreden beslissing.

3. Met betrekking tot de tweede en de derde bestreden beslissingen

3.1. De verwerende partij voert aan dat verzoekers zich bevinden in de situatie voorzien bij artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, waarbij de gemachtigde van de minister verplicht is om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Aldus zou het gaan om een gebonden bevoegdheid die elke discretionaire appreciatie uitsluit. Een gebeurlijke vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten zou er aldus slechts toe leiden dat de gemachtigde van de minister opnieuw verplicht zal zijn een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De verzoekende partij heeft geen belang bij een dergelijke vernietiging.

3.2. De Raad stelt vast dat in casu van een gebonden bevoegdheid waarbij het bestuur geen enkele appreciatiemarge zou hebben, geen sprake is. Vooreerst stelt de Raad vast dat naar luid van artikel 7 van de vreemdelingenwet, de minister of zijn gemachtigde een bevel mag of moet geven, "onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag". Reeds op grond hiervan alleen, dient te worden vastgesteld dat de minister of zijn gemachtigde, alvorens het bevel te geven, zich dient te vergewissen van het feit dat er geen verdragsbepalingen zijn die de afgifte van een bevel verhinderen. Zo mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948, zie ook RvS 9 maart 2004, nr. 129.004). Ook nog zal de minister krachtens artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bij het nemen van de verwijderingsmaatregel rekening moeten houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene. Er kan dan ook niet worden volgehouden dat het de minister aan elke beoordelingsmarge ontbreekt bij het nemen van de verwijderingsmaatregel. Verzoekers hebben er hoe dan ook een belang bij de feitelijke vaststellingen of de juistheid van de conclusies te weerleggen die tot de bestreden beslissing aanleiding hebben gegeven, ook al betreft het een gebonden bevoegdheid. Bij de beoordeling van de middelen zal in voorkomend geval rekening gehouden moeten worden met het feit dat de bevoegdheid van de verwerende partij een gebonden bevoegdheid was (RvS 29 mei 2009, nr. 193.654).

3.3. Gelet op de onder randnr. 2 vastgestelde onontvankelijkheid van de eerste bestreden beslissing, wordt hierna het middel slechts onderzocht voor zover het betrekking heeft op de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten.

Verzoekers voeren de schending aan van de artikelen 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Unie. Zij voeren daarbij aan dat zij recht hebben op een gezinsleven evenals op het onderhouden van normale sociale relaties. Daarbij wordt verwezen naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, onder meer de arresten Malow en Uner. Zij wijzen op het hoger belang van hun kinderen. Verder wijzen zij op artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, volgens welk de belangen van de kinderen bij een overheidshandeling een essentiële overweging dient te vormen.

Verzoekers voeren aan dat een bijlage 13 die wordt afgeleverd een terugkeerbesluit is in de zin van artikel 3.4 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op het grondgebied verblijven (hierna: terugkeerrichtlijn). Zij voeren in essentie aan dat de terugkeerrichtlijn voorziet dat een verwijderingsmaatregel rekening moeten houden met het belang van het kind, het familie- en gezinsleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene. Daarnaast herinneren verzoekers nog aan artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag dat eveneens wijst op de belangen van het kind. Verzoekers voeren aan dat zulks een holistische benadering vereist.

Samenvattend voeren zij aan ten aanzien van de verwijderingsmaatregel dat noch uit de bestreden beslissing, noch het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het privéleven van verzoekers, met het hoger belang van het kind of met een geestelijke gezondheidssituatie.

3.4. De aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM houdt zich bij de beoordeling van een grief betreffende dit artikel aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Betreft het een situatie van eerste toelating, wat hier het geval is aangezien aan verzoekers geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen, dan moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de Staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de Staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

De Raad benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de Staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekers niet in het bezit zijn van een verblijfsmachtiging. Meer zelfs, er werd hen reeds op 15 juli 2014 een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven en een inreisverbod opgelegd.

De loutere omstandigheid dat verzoekers in België sociale relaties hebben opgebouwd, vormt op zich geen hinderpaal om dit gezinsleven elders of in het land van herkomst verder te zetten. Uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er onoverkomelijke hinderpalen worden aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders.

Verzoekers tonen niet met concrete gegevens aan waarom het onmogelijk zou zijn om het gezinsleven elders of in het land waar zij gewoonlijk verblijf houden, Macedonië, verder te zetten. Daarbij dient opgemerkt te worden dat de bevelen om het grondgebied te verlaten betrekking hebben op het ganse gezin, dat aldus niet gescheiden wordt door deze maatregel. Verzoekers blijven in gebreke om met concrete gegevens te verduidelijken of aannemelijk te maken dat het gezin zal worden gescheiden omwille van onoverkomelijke sociale, culturele of taalgebonden hinderpalen. Er kunnen in deze stand van het geding geen onoverkomelijke hinderpalen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven in Macedonië.

Verzoekers maken in het middel geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

3.5. Waar verzoekers aanvoeren dat ten aanzien van het gezinsleven, de minderjarige kinderen en de gezondheidstoestand een onderzoek moest plaatsvinden, blijkt uit de synthesenota opgemaakt op 29 juli 2014 naar aanleiding van de thans bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten, dat in toepassing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet tot de volgende belangenafweging werd overgegaan:

“1) Hoger belang van het kind:

→ De beslissing geldt voor het gehele gezin/de ganse familie zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

2) Gezin- en familieleven:

→ Een verwijdering schaadt het hoger belang van de minderjarige kinderen niet. Het is immers in het belang van de kinderen dat de familiale cel niet verbroke wordt en dat zij samen met hun vader en/of moeder, met wie zij een gezin vormen, gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkenen dragen geen bewijzen aan hun kinderen schoollopen in een een lagere of middelbare school die gesubsidieerd wordt door de Staat

3) Gezondheidstoestand:

→ *Betrokkenen kunnen reizen: zie medisch advies dd. 11.02.2014 bij beslissing 9ter dd. 13.02.2014 en medisch advies d.d. 24.06.2014*

3.6. Verzoekers voeren geen enkel concreet argument aan tegen deze beoordeling. Verzoekers kunnen niet voorhouden dat er geen belangenafweging zou zijn geschied, nu uit het voorgaande uitdrukkelijk blijkt dat het bestuur zich bij het nemen van de bestreden bevelen heeft vergewist van de de belangen van de kinderen, het gezinleven en van de gezondheidstoestand. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT